

LBRIS

We know
books

Diana Munteanu

Mafiotul

#bestseller

Chişinău • Bucureşti
2023

LIBRIS | We know books
du-mi aminte că încă puțin și cerul va dispărea definitiv pentru mine.

Încerc să deschid ochii, dar nu mai pot...

– Elen, te iubesc! îi aud cuvintele ca un ecou.

– Nu te cred! îi șoptesc.

– Mă crezi! Spui doar ca să mă rănești din nou.

Capitolul 1

*„Când plouă, nu folosesc umbrela,
mai întâi savurez picăturile,
știind că după ploaie voi vedea și
soarele.”*

De fapt, nu este despre ploaie...

Am crezut că viața mea este plictisitoare, iar când este plictisitoare înseamnă că este normală. Cu timpul însă înțeleg că normalitatea nu mai este la modă, pur și simplu necesitatea ei devine tot mai rară. Prefer plictiseala decât zgomotul societății. Ironia este că: oricât nu aș cerși o viață simplă, mi se tot oferă obstacole și situații ce mă sperie din când în când, pentru că normalul se transformă în absurd omenesc.

Dacă lucrurile ar fi mai simple definitiv, aș fi fost un om împlinit. Mama îmi spune că societatea nu va accepta niciodată individualitatea mea, mai ales modul de gândire, concluzia: iau lucrurile prea simplu. Societatea este boala veacului, mai ales pentru principiile și gândurile mele, încă un motiv în plus pentru a prelungi depresia mea o săptămână întreagă, până la sfârșitul anului de studii. De fapt

lucrurile pot fi simple, pot fi înțelese și explicate celor care nu înțeleg, dar pare obositor și de aceea renunțăm fără ca măcar să fi început. E ca o lege a creierului, pentru că el se gândește doar pentru starea sa de bine, iar sufletul se mai gândește și la cei din jur, inexplicabil, dar rămâne a fi un fapt real. Mi-am trădat sufletul de nenumărate ori, îmi promiteam că nu o să mai fac, dar de fiecare dată făceam același lucru. Am continuat așa până când am cedat dureros, apoi am început să construiesc castelul din copilărie, înalt cu ziduri puternice, spunând că va fi un castel cu adevărat real, nu cel din nisip, era zidit din toată iubirea ce încăpea în sufletul meu.

Dar câtă dragoste încape în sufletul meu? Multă, destulă pentru toți.

Atât de multă încât uit de mine, uit de ceea ce îmi doresc cu adevărat. Atât de multă, încât nopțile stau trează gândindu-mă dacă nu cumva am făcut ceva greșit. Atât de multă încât, deși nu sunt cea vinovată îmi cer scuze pentru toate situațiile. Atât de multă, încât fericirea unui străin poate fi mai importantă decât a mea.

Atât de multă încât găsesc mereu timpul necesar pentru o conversație, o întâlnire, o faptă sau un ajutor, ironic că, atunci când am nevoie timp pentru mine îmi găsesc justificări penibile...

Sufletul meu este îndrăgostit mereu de oameni, oricâtă răutate nu aș fi primit, caut întotdeauna motive de a mă îndrăgosti din nou și din nou.

Închid paginile puțin șifonate ale jurnalului meu și zâmbesc oarecum mulțumită de starea ce mă descoperă în fiecare dimineață. E dialogul meu cu sufletul, teritoriul meu intim în care au loc multe bătălii. Așa încep diminețile mele, cu întrebări și răspunsuri despre viață, ce am făcut și ce nu am realizat până acum.

„Trezește-te! imi tot țipă conștiința. Vei întârzia din nou, imi aud următoarele silabe în cap”.

Razele de soare pătrund în micul meu apartament ca niște linii lungi și strălucitoare, încerc să cobor din patul cald însă nu prea mi se primește, pentru că perna moale mă ademenește din nou să cad. Mai zăbovesc puțin în pat, cu capul sub pătura roz evitând contactul cu lumina din cameră.

– Oh, haide Elen, ce poate fi mai greu decât atât? Este normal să vorbesc de una singură? Încă o zi și ai finisat!

Răbufnesc zgomotos, după care mă ridic pe fund și privesc cu un ochi închis și cu celălalt deschis ceasul pe perete, ce mă anunță că voi întârzia dacă nu mă voi mișca mai repede chiar acum.

Nu știu de ce, dar nu prea îmi fac griji, până la urmă m-am culcat târziu din cauza că am învățat din cărțile alea de drept, nu că aș fi fost într-un club de noapte. Mă lupt cu motivația de ceva vreme, încercarea de a face lucrurile din obligație este mai obositoare decât însăși procesul întreg. Dorința de a deveni un avocat, este un vis din copilărie, aveam 10 ani când prima oară am spus cu voce, nu doar în gând. Nimeni nu a încercat să mă motiveze la îndeplinirea acestui vis real și atât de dorit. Mi-a fost greu să găsec curajul, când de fapt toată lumea este împotriva visului tău. Atunci când susținerea lipsește din direcția oamenilor pe care îi iubești, suferința ia amploare și apare ideea de a renunța definitiv. Anii au trecut ca anotimpurile, iar odată cu ei am crescut și am realizat principiul meu de bază, pe care îl folosesc chiar și acum:

Nimeni și nimic nu va putea opri, ceea ce tu îți dorești cu adevărat să faci.

Ca mai apoi, să mai cred și faptul că, dacă acel ceva nu se îndeplinește, atunci nu ți l-ai dorit cu adevărat. Ajunge să lăsăm vina pe spatele celor care doar ne privesc viața din alt punct de vedere.

De ce? Pentru că rămâne doar un punct de vedere.

Toronto este un oraș din Canada situat pe malul nordic al lacului Ontario, locul ce mi-a devenit familiar, în care am construit propriile amintiri cu prețul libertății visând spre măreție.

Uneori încă nu cred în puterea noului început, deși pe parcurs am învățat o lecție destul de puternică emoțional, *fiecare își construiește tărâmul după propriile aripi, iar dacă aripile tale au fost tăiate, învață-te să mergi după puțința ce ți-a mai rămas.* E perioada deciziilor, lucrurile complicate doar mă motivează să-mi mențin zidul, uneori abia se ține, dar de fiecare dată mă descurc pentru că am încredere în ceea ce fac.

Facultatea de drept este etapa în care am înțeles mai multe decât sfaturile oferite de către părinți, nu degeaba se spune că, va veni momentul ce va fi punctul de bază, acest punct se mai numește procesul de maturizare și, evident l-am găsit printre cărțile de drept, deși spre uimirea mea și celorlalți, uneori mă întreb de unde atâta curaj în alegerea unei specialități total opuse temperamentului și caracterului meu. Răspunsul evident apare, sunt ceea ce gândesc indiferent de ploaie sau soare, nu trăiesc după regulile societății, dar după principiile mele, ele niciodată nu mă vor trăda.

*Când plouă nu folosesc umbrela, mai întâi savurez picături-
le știind că după ploaie voi vedea și soarele.*

Telefonul îmi vibrează și realizez că m-am rătăcit în nostalgia gândurilor, un mesaj ce mă anunță că cineva mă așteaptă nerăbdător jos în parcare. Așez ceașca pe măsută, las jurnalul pe pat și privindu-mă în oglindă ca de fiecare dată, îmi spun că totul va fi bine. E doar o dimineață...

– De ce atât de greu? mă întreabă Mia.

– Scuze, am dormit mai mult! îi răspund calm la întrebarea ei ce a sunat ca un reproș nervos dis-de dimineață.

– De câte ori am zis să nu întârzii? Ridică mâinile frenetic în sus încă somnoroasă, dar responsabilă ca de fiecare dată, tipa asta înaltă nu a întârziat niciodată.

– Ai visat coșmaruri noaptea, dacă nu, atunci te rog nu țipa la mine, nici cocoșul nu s-a trezit!

– Elen ești în Canada, în oraș! Dspre ce cocoși vorbești? De data aceasta o privesc cu scânteii, evident am zis ironic fraza cu cocoșul, fapt ce înseamnă că cineva s-a trezit cu fundul în sus.

Nu am mai întrebat nimic, pornește mașina și ne îndreptăm spre universitate. Examenele se apropie, însă chiar nu am motive de îngrijorare. Învăț de săptămâni întregi. Vântul îmi împrăștie câteva șuvițe de păr blonde pe față și le îndepărtez printr-o mișcare grăbită a degetelor. Senzația de libertate îmi inundă toate simțurile și realizez cât este de relaxant când cineva conduce, iar tu savurezi clipa în mișcare. Doar o privire spre frumoasa mea prietenă și îmi trece totul, mai ales din cauza expresiei sale faciale demoralizate, dar nu renunț de a mă întoarce spre direcția cealaltă a mașinii savurând în continuare *timpul*.

Timpul este nemuritor atunci când așteptăm, și doar o clipă când ne bucurăm de viață...

Fredonez melodia pe fundal și privesc cerul senin, un val de căldură pătrunde în mica mașină, simțindu-mă mai fericită, de parcă însăși natura percepe starea mea de spirit într-un mod frumos. Visez cu ochii deschiși și remarc că străzile sunt pline de oameni grăbiți, unii indiferenți, alții triști, ca doar copiii să-i observ printre mulțime cei mai veseli, care se plimbă în grupuri, la fel fața lor radiază de ceva, acel ceva ce îți oferă energie nu doar fizică, dar și emoțională.

Sunt și eu un copil la 22 de ani, un copil liber în viața proprie. Atât de mult timp am visat să fiu liberă, să simt singură greutățile, dar în același timp să lupt până la capăt. Libertatea se exprimă în gândurile noastre, faptele și caracterul ce dă dovadă de curaj în lupta cu critica unei societăți. E valabilă pentru toți, doar că nu toți conștientizează prețul ei.

Da, prefer să rămân singură dacă cineva nu mă acceptă așa cum sunt, mai ales dacă eu le-am oferit acea acceptare, e egoism? Nu, uneori e necesar. Prefer să stau în umbra mea dacă razele de soare mă ard, ard cei care ascultă mințile străine, ei riscă sclavia veșnică.

M-aș fi gândit încă la acest lucru mai mult timp dar...

Mașina se izbește violent de bara din spate a individului parcat chiar în fața noastră, cauzându-mi în același timp capul

să se lovească de geam, iar buzele încep să sângereze. Amețeala mă domină instantaneu și un țuiet prelung mă surzește, zgâriindu-mi timpanele în timp ce devin conștientă de fiecare sursă de durere obținută.

- Drace, noi am dat-o în bară!!!

- Cum adică am dat-o în bară, Mia? Ai vrut să spui că, tu ai dat-o, nu noi!! Strig la ea și încerc să-mi calmez pulsul, mi-e frică să privesc spre direcția în care ar putea ieși în orice clipă un șofer al dracului de nervos, se poate pune la întrecere cu Mia. Câteva clipe îmi liniștesc pulsul încercând să ies cât de cât calmă din mașină. Mia încă stă cu capul pe volan spunând niște cuvinte indecente, chiar și pentru mine, nu am auzit-o niciodată să vorbească așa. Totuși puteam să o pățim mai rău. Mult mai rău. Draga mea mașină îmi este dor, un gând ironic apare prin mintea mea acum conștientă.

Coborâm din mașină și ne pregătim pentru ce este mai rău. Privesc în față și văd cum se apropie un tânăr, nu foarte tânăr, însă cu siguranță mai mare decât mine cu câțiva ani. Înalt, mult mai înalt... bine făcut, cu o formă intimidantă și bine conturată. Cu niște trăsături definite și sculptate la perfecție, îmbrăcat la patru ace pășește vorbind la telefon. Sângele mi se dilată, iar inima parcă vrea să explodeze din piept, sigur cheamă poliția. Rânjește larg, dezvăluindu-și dantura perfectă, și începe să aplaude lent, nescăpându-mă o secundă din priviri. Gestul său mă intimidează încă înainte ca el să se apropie. Încep să uit de durere și par curioasă de ce va urma.

- Bună fetelor! spune dur și rece. Nu știți să conduceți un motor cu patru roți? Ne spune cu un ton al dracului superior.

Straniu sau nu, dar când vorbește, mă privește doar pe mine, de parcă doar eu exist în această situație. Probabil observă nedumerirea pe chipul meu, pentru că zâmbetul îi devine mai pronunțat. De aici pornește totul, firea mea ambițioasă ar putea lua locul întâi pentru cea mai tare ironie, fraza cu motorul a fost abia flacăra îndrăzneță ce mă împinge să-l

scurp, însă și educația personală nu neagă faptul că chiar ar merita, ceea ce mă uimește și pe mine propriul gând mareț.

– Bună! îi răspund tăios. E ceva deosebit pentru tine, știu, ai întâlnit în cale două fete frumoase în același timp.

Mă simțeam ofensată, mă așteptam să nu fie blând, dar tonul cu care ne-a vorbit mă irită și mai tare, cum sunt impulsivă de fire, gura mea este fără sfârșit când vine vorba de astfel de situații.

– Alege cuvintele, domnișoară, și în locul tău mi-aș cere scuze în primul rând, apoi aș comenta ceva. Își îndreaptă degetul spre mașina lui și ne privește și mai serios decât înainte.

– Ă, nu e... vrea să zică Mia ceva, dar îi fac semn să nu vorbească nimic.

– Se mai întâmplă, ca oamenii uneori să nu-și poată controla mașina, unii nici creierul nu și-l pot controla, dar asta nu înseamnă că trebuie să apari în fața mea așa superior și să te crezi regele universului, îi scuipe ironică, oarecum mulțumită.

Mia a vrut să intervină din nou cu explicații, dar nu i-am permis, pentru că asta era problema, el emana un fel de superioritate față de noi, de parcă ne-am simți niște victime slabe în fața sa. Știu, că Mia e cea cu un păcat aici, dar putea și el să rezolve situația într-o manieră decentă de bărbat.

Brusc, îl observ cum se încordează și face câțiva pași în față, scurtând astfel distanța și așa prea mică dintre noi, îmi apucă bărbia și cu un deget șterge sângele rămas de pe buzele mele, apoi fac contact cu ochii lui, *ochii albaștri* care m-ar hipnotiza fără milă. Nici nu am înțeles când a reușit să ridice mâna spre mine cu o atingere atât de delicată, timpul se oprește odată cu respirația mea. Instinctiv închid ochii, ca mai apoi să mă aplaud singură în gând de situația în care am ajuns, simțul rușinii se combină cu nesiguranță și încerc să-mi mențin un echilibru decent în fața unui bărbat rece și la naiba de atrăgător.

Ambii ne privim intens și parcă ne-am afla într-un univers divers, mă simt intimidată de un bărbat străin, corpul tremură

și un fel de frică îmi stăpânește impulsurile, făcându-le să simtă inferioritate și aș recunoaște că este un bărbat frumos, dar e prea bine să fie așa, pentru că în următoarea clipă vorbele sale mă lovesc ca o palmă zdravănă:

– Draga mea, eu nu mă cred rege, eu sunt diavolul în persoană.

Ochii săi îi mai rețin pe ai mei pentru câteva clipe, doar pentru a-și muta privirea la drum din nou cu nepăsare, după care pur și simplu pleacă. A fost doar un joc de priviri în timp ce el se hrănea din emoțiile mele.

Rămânem ambele derutate, ca într-un final să pornim spre universitatea, la care am întârziat de-a binelea, așa cu mașina avariata, vom fi subiect de discuție pentru vara aceasta.

Universitatea din Toronto se evidențiază încă din primele clipe, o clădire imensă ce cuprinde șaisprezece facultăți, culori sumbre cu stil gotic și cu o istorie în spatele acestor pereți. Cu patru ani în urmă pășeam aceste trepte nesigură în ceea ce voi putea face aici, acum pășesc cu încredere și mândrie, dar și nostalgice că în curând voi deveni o absolventă de rând cu studenții din anii precedenți. Prima oră este o lecție publică ce se desfășoară în aripa din spatele clădirii, reușim la timp cu Mia să ne așezăm printre ultimele locuri, ca de-obicei fiind locul nostru preferat.

– Bună dimineața! se aude o voce blândă a profesorului nostru care ne-a învățat în toți acești ani dreptul. Sunt mândru de voi și deși nu aș vrea să ne despărțim, vă anunț că urmează ultimele examene de absolvire.

– E prima mea despărțire fericită, comentează John, iar restul izbucnesc într-un râs molipsitor. Mereu a știut să ne amuze cu replicile sale originale.

– Să înțeleg că fosta relație ți-a cam dat bății de cap?

Toată lumea este fericită, doar eu stau nostalgică, iar sufletul meu se gândește la toate amintirile pe care le-a scris în acești pereți bătrâni. Ce voi face în continuare? De ce simt o neliniște,

doar asta visez încă din copilărie, să devin o avocată care va face dreptate, o femeie independentă și puternică așa cum am învățat să fiu până acum. Ar fi trebuit să mă simt ca și John, fericită. Gândurile îmi zboară haotic privind spre profesor, ceva explică însă nici nu am chef să mai înțeleg discuția.

– Elen, Elen... Elen! țipă Mia direct în urechea mea.

– Uneori mă întreb dacă nu ai dereglări psihice, comportamentul tău e ceva divers decât colegii tăi.

– Te strig timp de minute în șir și tu fără reacții, stai să ghičesc... te gândești la tipul de mai înainte? Chicotește cu telefonul în mână și îmi face o poză, în care cu siguranță arăt penibil.

– În acest moment ai confirmat cu buna credință că ai probleme. Și de ce nu am putut să am parte și eu de o prietenă adecvată.

Capitolul 2

„Indiferent de greutățile ce le poate avea o familie, ea rămâne a fi baza idealizării și a viitorului tău.

Orice ar fi, e familia ta, ține minte asta!”

Înainte când mă gândeam la vacanța de vară, sufletul meu radia mai mult ca aceste raze de soare ce îmi usucă pielea albă. Oricât m-aș lupta cu acest mic defect, soarele rămâne partea pozitivă a gândului meu, același lucru cu familia. Orice ar fi, tot acolo mă întorc. Nu voi uita niciodată ziua în care am absolvit universitatea și am devenit oficial avocată. Visul a devenit realitate. Colegii mei erau aplaudați de părinți, surori sau frați, eu

eram în compania singurătății. Formăm o pereche minunată, știu, dar pentru mine contează privirile oamenilor care mi-au dat viață. A pleca într-o țară străină nu este atât de ușor, de fiecare dată încerci să găsești un motiv, o zi, un minut sau o amintire despre familie, prieteni, rude și cunoscuți. *E prea dureros.*

Este durerea dorului. O stare în care încerci mereu să răscolești trecutul, oamenii care au făcut parte din viața ta, amintirile frumoase, dar și cele ce au rămas ca un tatuaj pe piele, tatuaje pe care dorești să le acoperi însă au pătruns prea adânc sub piele. Fiecare din ele descriu o zi sau un om drag sau cel ce nu-l vei putea uita cu siguranță. Am suferit de-atâtea ori din cauza dorului încât m-am îmbolnăvit, iar leacul l-am găsit atunci când m-am învățat să iert.

Da, orice, oricând...

Pentru că iertarea vindecă dorul. Vindecă durerea.

Am decis să petrec așa numita vacanță de vară alături de părinți în Italia, iar apoi voi reveni și îmi voi îndeplini visul în totalitate. Sufletul meu are nevoie de odihnă, deseori liniștea o găsesc în brațele mamei, iar acum simt nevoia și mai mare. Mi-e dor de camera în care petreceam nopțile citind sau vorbind la telefon ore în șir cu prietenii. De pozele așezate în toată casa, poze alături de familie, de bune și de rude. Cum aș putea uita de grădina tatălui, a muncit cu toată dragostea pentru a construi o grădină imensă de trandafiri special pentru mama. Mi-e dor de mare, locul meu preferat unde îmi scriam tainele pe nisip, iar valurile mării le ștergea și astfel știam că le citea păstrându-le în adâncul mării.

Mă așez pe canapea privind cu nostalgie micul meu apartament, pregătisem lucrurile pentru plecare cu două zile în urmă, sunt nerăbdătoare și în același timp tristă, e ca și cum aș trăi în două lumi paralele, atât de complicate. Prefer să ascult inima, uneori naivă, dar de fiecare dată regretele se micșorează pentru că am riscat să fac ceea ce îmi doresc cu adevărat de la viață. Însă nu a fost așa mereu, am luptat prea mult ca să fiu ceea ce sunt acum.

– Va fi bine, e doar o vară, Elen.

Părăsesc apartamentul deja cu un dor nebun și pășesc spre ieșire evitând privirile bătrânului care își fuma cu grijă țigara preferată. Este vecinul meu, un domn cu chipul blând, cu o barbă neagră și niște ochi la fel de întunecați ca nopțile din acest oraș imens. Preferă singurătatea ca mine, iar acest amănunt straniu ne-a adus într-o dimineață ploioasă în același timp. Cu multe sacoșe în brațe prin picăturile reci de toamnă, acest bătrân m-a ajutat să ajung cât mai repede în apartament, până să se ivească o răceală zdravănă. Niciodată nu l-am văzut în compania unei femei sau a unui copil, știu doar că a fost militar și a participat în câteva operațiuni importante.

– *Principesa*, încotro pleci așa tristă?

– Domnul Collin, știți că nu îmi place să fiu chemată în dialect italian! îi zâmbesc călduros. Închid ușa și mă îndrept spre el de data asta mai veselă.

– Totuși pleci în Italia?

– Da, mama la sigur își va face griji, au trecut deja doi ani.

– Înțeleg, dorul e o ploaie rece peste trupurile noastre sinuratice, aruncă țigara și se apropie pentru a mă îmbrățișa ca de fiecare dată. Îi fac semn și dau să plec, dar fraza sa mă înduioșează și mai mult, amintindu-mi de cine sunt eu cu adevărat.

– Arăți exact ca mama ta, vocea sa răgușită rostește în timp ce își deschide ușa. Ai fără îndoială frumusețea ei, iar caracterul vulcanic al tatălui tău. I-am zâmbit fără să dau importanță cuvintelor spuse despre părinții mei, cred că a înțeles asta din pozele pe care i le-am arătat.

Nu știu ce va urma, dar un lucru știu cu siguranță dacă nu mă mișc mai repede voi întârzia la avion.

Iubesc acest oraș.

Iubesc acest loc.

Iubesc ceea ce am devenit aici printre miile de fețe triste și grăbite, am muncit nopți, zile, momente pentru a ajunge la scopurile și visele mele. Ceea ce cândva a fost străin a devenit atât de

drag, iar patria mea a devenit teritoriul străin pe care pășesc din ce în ce mai rar, e o senzație de fiecare dată nouă, o luptă nu doar emoțională, dar și fizică. *Am învățat să nu mai am regrete, ele ne definesc slăbiciunile, și, a fi slab printre atâția oameni răutăcioși nu doar este o prostie, dar o nedreptate față de persoana noastră.* Mai bine risc de o mie de ori, mai bine mă lupt cu frica, dar niciodată nu voi fugi de dorințele mele și mai ales de principiile pe care nici tatăl meu nu le-a învățat să le suporte. Atunci, cum aș mai putea cere încredere de la alți oameni, dacă propriul tată duce un război plin de emoții cu finaluri dezastruoase.

În doar treizeci de minute și voi ajunge la aeroport, țin atât de strâns volanul încât un mic tremur îmi străpunge corpul.

La naiba, am emoții.

Emoțiile ne copleșesc uneori atât de tare încât sufletul nostru ar putea avea un atac de panică, doar imaginează-ți cum ar fi fost asta.

De fire sunt emotivă, un defect banal pentru societatea actuală. Ei numesc asta și timiditate, aș fi fost de-acord cu ei, dar rămâne ar fi arma mea frumoasă împotriva răutății. Un mic gând fioros îmi trece prin minte de parcă intuiția mea pregătește o furtună ce îmi va devora până și sufletul. Faptul că aș putea întârzia la avion mă încurajează să continui drumul fără opriri, deși starea mea emoțională simte total opusul.

Soneria telefonului este momentul în care frica începe să mă înconjoare fără milă, înțelegând că nu am scăpare. Toate gândurile mele se opresc din a-mi chinui conștiința și pentru câteva clipe nici nu încerc să privesc spre telefon. *Spaimă. Frică, și din nou frică.* Nu înțeleg semnele pe care mi le transmite corpul meu, fapt ce ar fi doar o isterie imaginară, dar ceea ce simt acum mă derutează și mai mult mai ales că cineva insistent sună. S-a întâmplat ceva, dar ce poate fi atâta timp cât cei de acasă sunt bine și mă așteaptă timp de doi ani, doi ani în care i-am simțit lipsa, iar îmbrățișările mamei le-am primit doar vizual. E ca și cum ai vrea să fii acolo, dar visele mărețe te opresc